

אלו מציאות פרק שני בבא מציעא

כה.

עין משפט נר מצוה

- (א) לעיל כ. כ. (ג) לעיל ס. כ.;
- (ב) עמ"ק ד. (ד) כ"מ מ"ו;
- (ג) כ"ה הל' א' ו';
- (ד) ג' כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה כ"ה
- (ה) ע"פ עמ"ק ד' ע"ה כ"ה
- (ו) ע"פ ע"ה כ"ה
- (ז) ע"פ ע"ה כ"ה
- (ח) ע"פ ע"ה כ"ה
- (ט) ע"פ ע"ה כ"ה
- (י) ע"פ ע"ה כ"ה

אלה הא דסגן מלא סכריד. דמשום סימנא מהדרין ואס נתן מלוב סימן מחזירין לו ואי נפול מיניה דלוב מי נחול ליה דתהוי דך תקנתא דניהדרה בסמין והא ניחא ליה דנהוי גיד המוצא לעולם: **ה' כדשינוין.** צעדים: **אס סימלי נומר סימנים דאורייתא.**

HebrewBooks.org © Moznainim Publishers. No commercial use allowed.

אלא הא דתנן^ה מצא תכריך של שמורות או אגודה של שמורות ה"ז יחזיר הכי נמי דניחא ליה ללוה לאהדורי ליה למלוה אלא אמר רבא "סימון דאורייתא דכתיב 'והיה עמך עד דרוש אחיך אותו' וכו' תעלה על דעתך שיתנונו קודם שידרשנו אלא דרשהו אם רמאי הוא או אינו רמאי לאו בסימון שמע מינה אמר רבא אם תמצי לומר לומר דאורייתא אם תמצי לומר הא פשיט ליה סימון דאורייתא משום דאיכא למימר כדשינוין סימון וסימון ביני סימון ועדים ינתן לבעל העדים סימון וסימון ועד אחד יעד אחד כמאן

מצא תכריך של שמורות מי נחחא ליה ללוה כ"ו. וא"ת אין ניחא ליה דכי ילוה לאחר דליתרו ליה לדידיה וי"ל דליתרו רובה להפסיד עמה כדי להיות נפסק ריוח פעם אחרת:

חמשה עשר יום. וא"ת והלא א"י היא ארבע מאות פרסה על ארבע מאות פרסה א"י מהלך אדם^ה עשרה פרסאות זיוס היו ארבעים יום בלוחך וירושלים מן הירדן שהיא תחום א"י מהלך יום אחד כדאיתא בצ"ל (דף ה. נ) נשאר מנד אחד ל"ט ימים וי"ל דעס כרמים ויערים היה ארבע מאות פרסה אבל מישוב לא היה כל כך:

לא בעינן כול"י האי. וסגי בתלתא יומי וא"ת דז' ימים ומתלה צ"ח דהיינו חצי של ט"ו יום וי"ל דכי לא שכיחי שירתא ואין הולך צלילה גם כל היום אינו הולך לפי שלא ימלא מלון צער:

לכח. דליתיה דמי ויניח עדי אריגה ועדי נפילה התנתן לעדי נפילה דאמרינן זבנו וזבנה ומאיניש אחרניא נפל מדת ארכו ומדת רחבו ונתן למדת ארכו ומדת רחבו קא משער לה כד מכסי לה מרה וקאי ומדת ארכו לא משתער לה מדת ארכו ומדת רחבו ומדת גמיו ינתן למדת ארכו ורחבו מדת ארכו ומדת רחבו ומדת משקלותיו ה"ינתן למדת משקלותיו הוא אומר סימני הגט והיא אומרת סימני הגט ינתן לה במאי אילימא במדת ארכו ורחבו דלמא בהדי דנקיש ליה חזיתיה 'אלא נקב יש בו בצד אות פלוני הוא אומר סימני החוט והיא אומרת סימני החוט ינתן לה במאי אילימא בחיורא ובסומקא ודלמא בהדי דנקיש ליה חזיתיה אלא במדת ארכו הוא אומר בחפיסה והיא אומרת בחפיסה ינתן לו מ"ט מידע ידעה דכל מה דאית ליה בחפיסה הוא דמנח ליה: **מתני'.** ועד מתי חייב להכריז עד כדי שידעו בו שכניו דברי ר"מ ר' יהודה אומר לשלש רגלים ואחר הרגל האחרון שבעה ימים כדי שילך לביתו שלשה ויחזור שלשה ויכריז יום אחד: **גמ'** תנא שכני אבידה מאי שכני אבידה אילימא שכנים דבעל אבידה אי ידע ליה ליוזל ולהדריה נהליה אלא שכני מקום שנמצאת בו אבידה: רבי יהודה אומר כ"ו: ורמיהו^ב בשלשה במרחשון שואלין את הגשמים ר"ג אומר "בז"ו ב' (שהוא) ט"ו יום אחר החג כדי שיוע אחרון שבא"י לנהר פרת אמר רב יוסף לא קשיא כאן במקדש ראשון כאן במקדש שני במקדש ראשון דנפישו ישראל טובא דכתיב בהו^ג יהודה וישראל רבים כחול אשר על הים לרוב בעינן כולי האי במקדש שני דלא נפישו ישראל טובא דכתיב בהו^ד כל הקהל כאחד ארבע רבוא אלפים שלש מאות וששים לא בעינן כולי האי אמר ליה אביי והא כתיב^ה וישבו הכהנים והלויים וגו'^ה והמשוררים והשוערים וכל ישראל בעריהם וכיון דהכי הוא אפכא מסתברא מקדש ראשון דנפישו ישראל טובא דמצוות עלמא ומשתכחי שיירתא דאולי בין ביממא ובין בליליא לא בעינן כולי האי וסני בתלתא יומא מקדש שני דלא נפישו ישראל טובא ולא מצוות עלמא ולא משתכחי שיירתא^ו דאולי בין ביממא ובין בליליא בעינן כולי האי רבא אמר לא שנה במקדש ראשון ולא שנה במקדש שני לא הטריחו רבנן באבדה יותר מדאי אמר^ז רבינא שמע מינה כי מוכריז גלימא מכריז דאי סלקא דעתך אבידתא מכריז בעינן למטפי ליה חד יומא לעיוני במאניה אלא שמע מינה גלימא מכריז שמע מינה רבא אמר אפילו תימא אבידתא מכריז לא הטריחו רבנן באבידה יותר מדאי ת"ר רגל ראשון אומר רגל ראשון רגל שני אומר רגל שני שלישי אומר סתם ואמאי לימא רגל שלישי דלא אתי לאחלופי בשני שני נמי אתיא

- צח א מיי פ"ג מהל'
- אבדה הלכה ה'
- צב ה מיי שם הל' ו
- סמג עין עד טו"ע
- ח"מ פי"ו ט"ז ע"ה ח'
- צד ז מיי שם טו"ע שם ספק ג'
- צח ד מיי שם טו"ע שם ספק י'
- צב ה מיי שם הל' ז
- טו"ע שם ספק יא'
- ק ו מיי שם טו"ע שם ספק יג'
- קא ז מיי שם טו"ע שם ספק יד'
- קב ח מיי שם טו"ע שם ספק יו'
- קג ט י ב מיי שם פי"ח הלכה ו ז סמג שם טו"ע א"ע פי"א קג:
- קד ל מיי שם פי"ג הלכה ח סמג שם:
- קה מ מיי פ"ב מהל' מפלה הלכה ט סמג עין עד טו"ע א"ע פי"א קח ספק ה'
- קו נ מיי פ"ג מהל' גולה אבדה הל' ה סמג עין עד טו"ע א"ע פי"א קט ספק ד'
- קס ז מיי שם הל' ה:

תורה אור השלם

- 1 ואם לא קרוב ארוך ארוך וכל ידעתו ואספתו אל תוין ביתך ויהי עמך עד דרוש אחיך אותו והשבתו לו:
- 2 והיה וישראל רבים בחול אשר על הים לרב אבלים ושתים ושמחים: מלכים א ד כ
- 3 כל השקלה אפוד ארבע רבוא אלפים שלש מאות ששים: עורא ב ט
- 4 וישבו הכהנים והלויים והשוערים והמשוררים וכן הקים ונתתינום וכל ישראל בעריהם ויצע החודש השביעי ובני ישראל בעריהם: נחמה ז עב
- 5 וישבו הכהנים והלויים וכן הקים ונתתינום ובעריהם וכל ישראל בעריהם: עורא ב ט

הגהרות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ממשה וכו' ומהלך ארבע ימים היה עשרה פרסאות:

גלוין הש"ס

נב' ינתן למדת משקלותיו. עין לעיל דף כב ע"פ תוס' ד"ה ממשה וכו' ומהלך ארבע ימים היה עשרה פרסאות: פ"ג דמולין ס"ח כ"ג:

רבינו חננאל

ואסיקנא אלא אמר רבא [סימון] דאורייתא מהכא עד דרוש אחיך אותו והשבות לו וכי תעלה על דעתך שיתנו לו קודם שיתבענו אלא עד שתדרשנו או רמאי הוא אם לא ובמאי תהיה דרשתו בסימון אמר ר' חזקוני סימניה ואם יביא סימניה תתן לו ש"מ סימון דאורייתא אמר רבא אמר חננאל לומר סימון דאורייתא אקשינן עליה אכתי אמרת אמר רבא לומר וזה כבר פשיטון לה סימון דאורייתא ורחיק משום דאיכא למימר הא דפשיטון דרשהו לאו כדקאמרת אלא וירשהו ליהובע הכי אמר ר' חננאל צורכין מרבין דלא מניח בירוביה אלא כבוסתאן אמ באר עיניהם ונתנו זה וזה סימניה וכל אחד אמר שלי הוא לא יתנה לא לזה ולא לזה אלא יתנוהו מוצאה צילו. אבל אם אחד נתן סימניה וטען נפלה ממני ובא אחד והביא עדים כי ממנו נפל תנתן לבעל עדים.

ואלו סימניה. ובגמרא פריך דג' ימים אין שהות לחזור לסוף א"י: **גמ'** שני מקום שנמצא בו אבידה שבה שלשה ימים: **כדי שיען.** כל אחד לציתו: **שלושה.** מששמע ההכרח ודע אס אבד לו כלום ואס יצין שאבד יחזור שלשה: **ו יוכריזו יום אחד.** אני אבדתי ואני סימניה. ובגמרא פריך דג' ימים אין שהות לחזור לסוף א"י: **גמ'** שני מקום שנמצא בו אבידה שבה שלשה ימים: **כדי שיוע כו'.** ולא ידיקוהו הגשמים. אלמא כולי האי בעינן ומתני' תני שלשה: **וסהניו וישבו כל ישראל בעריהם.** ואע"ג דפורתא הוו בכל עריהן היו מפורחים וש רחוקים מירושלים כבמחילה: **ה"ג וכוין דהכי הוא איפכא מסתברא:** דמלוס עלמא. נאות לי. נ"ט טו"כ השמים: **שמע מינה.** מדלל יהי ליה לרבין שהות אלא הליכה וחמרה: **גלימא מכריז.** זה שמנחה מכריז סס חפץ תליט מנלתי ולכך לא הולרכו ליתן שהות יום אחד לעיין בכליו מה אבד שהאדם יודע כמה תלימות יש לו וכשהוא צביתו בודק אס ימנלחנה ואין צריך שהות: **דאי ס"ד אבידתא מכריז.** ואינו מוכריז עם התפס יוצא ליה לכל חד וחד אכתי טפי יומא לעיוני במאניה אס כל כליו צידו. ופלותתא היא צהא לקמן ט: לא טעריהו. זה שיהא שיהא יותר משענה ימים: **רגל ראשון.** שהוא מכריז: **אומר.** צהכמתו זהו רגל ראשון שלח להטריח את האבוד לחזור וכשיבא רגל שני יעלה לרגל ויתן סימניה: **שלישי אומר סס.** אבידה מנלתי ואינו

אומר איזה רגל הוא למנלתי כדי שלא יסמוך האבוד על רגל הגט ויצין שזהו רגל האחרון: **חתי**

מוסף רש"י

מצא תכריך של שמורות כו' הרי זה יחזיר. דעבר שיש בו סימן הוא (ישיב) אלא דרשהו אם רבאי הוא. וכי משמע עד דרוש אחיך אותו, עד דרוש את אחיך (יעיד) וכל שלש רגלים. ואלו צעלים לאחר י"ב חודש, מי עמלא ללו או שום מילאה חייב להכריז שלש רגלים, ואס נמצא אחר הפסח יצין להחזיק ולהכריז כספק ובעלת ובעל, דהיינו י"ב חודש, וסוגין לך לך להכריז (ברכות יח. ב' בר. לומר) צעטת במרחשון (שנונית) כדי שיוע אחרון שבשישראל. לומר קודם צילת מוט, לנהר פרת. שהוא רחוק יותר (שם).

רבינו חננאל (תוסף)

על אחד כמאן דליתיה דמי. מדת ארכו ומדת רחבו [נתן] למדת ארכו זה נתן מדת ארכה ורחבה של תלית וזה נתן מדת גמיה היתון לבעל מדת ארכה ורחבה. אשנת אומרת זה הגט נתנו יל בעלי נפל ממני ואמרה [סימון] והבעל אמר סימניו וטוען כי לא נתתיו לה עדיין ינתן לה והוא שנתנת סימניו מובהקין כיון נקב ישנו בצד אות פלוני ש"מ דכסימן מובהק שרינון אשת איש דהיא איטורא וכל שכן ממנו: **מתני'** עד מתי חייב להכריז וכי נתן עד שידעו בו שכני

¹ ימים כדי שילך לביתו ו יחזור בני ויכריז יום אחד פי"כ שילך שומע המכריז ומקומו ויגיע וישמע בעל האבדה ויבא מיד וישמע בוים השביעי המכריז ויתן סימניה ויקחנה למימרא דארץ ישראל מהלך ג' ימים היא. והתנן בני מרחשון שואלים את

(ב) נראה דאפי"ל סימון וסימניו ועד אחד עד אחד וכו'.